

Čís. 14938.

Je-li podnájemce podle exekučního titulu povinen odevzdati podnájemní předmět svému podpronajímateli, ale odevzdal-li jej hlavnímu pronajímateli, nezanikl tím vymáhaný exekuční nárok, třebaže dřívější podnájemník se stal nájemníkem téhož předmětu.

(Rozh. ze dne 7. února 1936, R I 1404/35.)

Žalovaní dali svůj byt do podnájmu žalobcům. Na základě pravoplatného příkazu o vyklizení vedli žalovaní proti žalobcům exekuci na vyklizení podnajatých místností (k 9. lednu 1935). Žalobci již druhý den po pravoplatnosti exekučního titulu, t. j. 26. října 1934 uzavřeli s majitelem domu nájemní smlouvu, již podnajaté místnosti od něho najali od doby, kdy podpronajímatelé byli sami povinni majiteli domu odevzdati najatý předmět, t. j. dne 28. listopadu 1934. Tvrdíce, že touto smlouvou zanikl nárok žalovaných z exekučního titulu, domáhají se prohlášení exekuce za nepřipustnou podle § 35 ex. ř. První soud žalobu zamítl, odvolací soud uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové rozhodnutí o odvolání.

Důvody:

Jde o to, zda zanikl nárok žalovaných, který je exekučně vymáhan, totiž aby žalobci jako podnájemci odevzdali místnosti žalovaným. Odvolací soud považuje pro rozřešení této otázky za nutné, aby bylo zjištěno, zda žalobci dne 26. listopadu 1934, t. j. před uplynutím v § 575 odst. 3 c. ř. s. uvedené lhůty, s hlavní pronajímatelkou ujednali, že budou nadále sami nájemci místností, jichž před tím užívali jako podnájemci žalovaných a jež měli žalovaným odevzdati, a zda pak skutečně místnosti odevzdali pronajímatelce a od ní je zase převzali. K rozhodnutí tohoto sporu není třeba, aby byly uvedené skutečnosti zjišťovány, což vyplyne z rozboru právních otázek, o něž tu jde. Jde tu totiž o žalobu opoziční podle § 35 ex. ř. (námitky proti nároku) a bylo na žalobcích (povinných), aby dokázali skutečnosti, které nastaly po vzniku exekučního titulu a jimiž byl vymáhaný nárok žalovaných podle hmotněprávních předpisů, tedy některým ze způsobů uvedených v §§ 1411 a dalších obč. zák., zrušen. Vymáhaný nárok záleží v tom, že žalobci jsou podle pravoplatného vyklizovacího příkazu (§ 567 c. ř. s.) ze dne 11. července 1934 povinni odevzdati podnájemní předmět podpronajímatelům do 9. ledna 1935 pod exekuci. Měli tudíž žalobci dokázat, že tento nárok žalovaných byl zrušen. Podle obsahu žaloby, jež jest tu podle § 35 odst. 3 ex. ř. v důsledku zásady soustředovací jediné rozhodující, byl prý vymáhaný nárok zrušen tím, že první vymáhající věřitel (první žalovaný) byl podle pravoplatného rozsudku povinen odevzdati dne 28. listopadu 1934 nájemní předmět (který byl celý dán žalobcům do podnájmu) svému pronajímateli (družstvu jako vlastníku domu), že žalobci

jako dřívější podnájemci uzavřeli dne 26. října 1934 s vlastníkem domu (družstvem) smlouvu nájemní, kterouž najali též nájemní a dřívější svůj podnájemní předmět s účinností ode dne, kdy bude tento dosavadním nájemcem (prvním žalovaným) vyklizen, že první žalobce za prvního žalovaného nájemní předmět dne 26. listopadu 1934 vyklidil a vyklizený družstvu odevzdal a že jej pak s manželkou do nájemního užívání převzal. Již z tohoto žalobního přednesu je zjevno, že vymáhaný nárok uvedenými skutečnostmi zrušen byti nemohl. Žalobci přehlíží, že nájemní (podnájemní) poměr je poměrem obligačním, mocí kterého se práva a povinnosti zakládají jen mezi účastníky tohoto obligačního poměru, že tedy pronajímatel má nárok jen proti svému nájemníku a tento vzájemně jen proti onomu, nikoli pro osoby třetí a proti těm, při čemž netřeba hleděti k předpisu § 568 c. ř. s., jenž se na souzený případ nehodí. Vymáhaný nárok podpronajímatelů, čelící proti podnájemníkům na odevzdání podnájemního předmětu, byl by zanikl jen tehdy, kdyby byli podnájemníci podnájemní předmět vrátili podle §§ 1109 a 1424 obč. zák. svým podpronajímatelům. Dlužník musí plniti svému věřiteli. Nestálo, že byl podle tvrzení žalobců podnájemní předmět vrácen hlavnímu pronajímateli, který byl mimo obligační poměr stran. To by bylo stačilo jen tehdy, kdyby tak byli učinili z příkazu podpronajímatelů (§§ 1002 a 1017 obč. zák.); nějaký příkaz však byl již prvním soudem vyloučen.

Čís. 14939.

Odevzdávalo-li dítě rodičům, s nimiž žilo ve společné domácnosti, celou svoji mzdu, jsou částky, pokud by převyšovaly hodnotu toho, čeho se dítěti dostalo na výživě a zaopatření, darováním, nebylo-li nic jiného ujednáno.

(Rozh. ze dne 7. února 1936, Rv I 439/34.)

Žalobce přednesl, že žil se svými rodiči, částečně i po své zletilosti, ve společné domácnosti a odevzdával jim celý svůj výdělek do úschovy s tím, by si z jeho výše odpočítali náklady spojené s jeho zaopatřením, bytem a stravou. Zbytek vymáhá nyní žalobou z titulu zápůjčky, neboť prý jej půjčil žalovaným na stavbu domku. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Nelze mluvit o smlouvě uschovací dle § 957 a následující občanského zákona, po případě o zápůjčce po rozumu § 983 a následující občanského zákona, jelikož takového ujednání mezi stranami nebylo; jde o pouhé příspěvky žalobcovy na domácnost a výživu celé rodiny, jak to bývá pravidlem zejména v dělnických kruzích, kde děti, které vydělávají, odvádějí svou mzdu rodičům. Pokud tyto příspěvky převyšovaly potřeby žalobcovy, šlo o darování dle § 938 a následující občanského zákona; úmysl darovati a přijmouti danou mzdu jako dar podává se z toho, že žalobce při odevzdání výdělku nic neříkal a rodiče, kteří tuto mzdu přijímali, se nezmiňovali nijak o tom, že by tyto peníze brali jen k uschování nebo jako zápůjčku.